

ഹാസസാഹിത്യം

സി. കെ. മുസ്സീഖ് ഐ. എസ്. സി. (കോണേഴ്സ്.)

ജീവിതത്തിന്റെ വിമർശനപര്യായം, പ്രീണനാത്മകവുമായ പ്രതിഫലനമാണ് ഹാസസാഹിത്യം. കലാജീവിതത്തിനും തെളിഞ്ഞുകൊടുത്തും ഓടുന്ന ജീവിതവാഹിനിയുടെ കാലാനുസൃതമായ നിറപ്പകർച്ച. സാഹിത്യത്തിൽ കലനേതീത്രം. അത്രയുണ്ട്; ജീവിതവും സാഹിത്യവുമായുള്ള കെട്ടുപാട്. അധർമ്മത്തെ അറിഞ്ഞുതള്ളുവാൻ 'ധീരഭടന്റെ മിന്നൽചിതറം കൈവെട്ടിയെടുക്കുമെന്നപോലെയാണ്', സാഹിത്യകാരന്റെ തൂലികയും വർത്തിക്കേണ്ടതു്. അക്രമത്തെയും അഴിമതിയെയും അടിച്ചടയ്ക്കാൻ വെമ്പുന്ന ചുട്ടുചോര നമ്മുടെ നേതാജിയുടെ സിറകളിൽ തിളച്ചുപാഞ്ഞു. താഴെ ശമയം ആവേശത്തോടെ അന്നന്നു നടക്കുന്ന സ്മരണകളെ ഹാസാത്മകമായി ചിത്രീകരിച്ചു അവയെ സ്വയം അലൃതൃക്ഷമാക്കുവാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുകയത്രേ ഹാസസാഹിത്യകാരൻ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട കർത്തവ്യം. വശ്യവചനങ്ങളിൽ മനഃശ്യാഹ്വയത്തിന്റെ മുദ്രലതന്ത്രികളെ സ്പർശിച്ചു; അവയിൽ പുരോഗമനപരമായ ഭാവവികാരങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായ ഏതൊരു സാഹിത്യശാഖയ്ക്കും കലാപരമായ പ്രാധാന്യം ഇല്ലാതെ കഴിയില്ല. അങ്ങനെയുള്ള ഹാസസാഹിത്യശാഖയ്ക്ക് അഥവാ ഫലിതപ്രസ്ഥാനത്തിന് ഭാഷയിലുള്ള സ്ഥാനത്തെ ഒരു പരിശോധിച്ചുനോക്കാം.

സാഹിത്യശാഖയിൽ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട നിയമങ്ങളിൽ മിശ്രിതവും നിരൂപണസാഹിത്യത്തിലോർത്തിരിയ്ക്കേണ്ടവയാണ്. ഭാഷാപരമായ വിഷയങ്ങളെ അധികരിച്ചു ചെയ്യുന്ന ഹാസസാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങളെ നിരൂപണവകുപ്പിലെ ഒരു വിഭാഗമായി കരുതുന്നതിലും അപാകമില്ല. കർത്തവ്യനിർവ്വഹണത്തിൽ വ്യക്തിപരമായ വിഭേദപ്രകടനങ്ങളിൽ വ്യാപൃതനാകരുതെന്നതാണ് ഏവരും മനസ്സിലുത്തേണ്ട മുഖ്യമായ നിയമം. എവിടെയെവിടെ അക്രമം തലയെടുക്കുന്നുവോ, എവിടെയിൽ അനീതി കരിഞ്ചന്ത തുരക്കുന്നുവോ, അവിടെയെല്ലാം ഹാസസാഹിത്യകാരന്റെ പൊട്ടിച്ചിരി മുഴങ്ങണം. ഹാസസാഹിത്യം പലപ്പോഴും വ്യക്തിവിഭേദത്തിന്റെ പര്യായമായി തരംതാണുപോകാറുണ്ട്. വ്യക്തിവിഭേദമോ സമുദായവിഭേദമോ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ വമിയ്ക്കുന്ന തൂലികാപര്യാപരം സാഹിത്യകോടിയിൽ പെടുന്നതല്ലെന്ന് എടുത്തുപറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അനഭാവമിളിതമായ പശ്ചാത്തലത്തിൽ സമുദായത്തെ ഹാസാത്മകമായി ചിത്രണംചെയ്തു സന്തോഷിപ്പിക്കുകയാണ് ഇവിടെ കർത്തവ്യം. അതിലേയ്ക്കുവേണ്ട

പദാവലി തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിൽ പ്രത്യേകമായ വിവേകം കാണിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഉള്ളിൽ തറയ്ക്കുന്ന മുളുവാക്കുകൾ പായുന്നതു് ശകാരമാണു്; സാഹിത്യമല്ല. ഒരു സമുദായക്കാരുടെയോ ഒരു മതാനുയായികളുടെയോ വിശ്വാസവിശേഷങ്ങളെ ക്ഷതപ്പെടുത്താതെ അവ ദോഷപുണ്ണങ്ങളെങ്കിൽ സ്വയമേ അപ്രത്യക്ഷമാകത്തക്ക രീതിയിൽ പദവിന്യാസം ചെയ്യുന്നതിലാണു കൈമിടുക്കു് ഇരിയ്ക്കുന്നതു്. ഉദാഹരണമായി ഒരു നാട്ടുവെദ്യന്റെ നിരങ്കുശമായ ധനാർജ്ജനമുമാറ്റമൊഴെത്ത “തൊലിയുരി” ചൂരിയ്ക്കുന്നതു നോക്കുക:— “വൈദ്യനും യമനും കൂർ

അതിൽ ഭേദം തുലോം യമൻ
പ്രാണഹാരി യമൻ, വൈദ്യൻ
പണപ്രാണാപഹാരകൻ”

ഇത്തരം “കലശൽകൂട്ടി” സ്ത്രോകങ്ങൾ മിയ്ക്കു ഭാഷയിലും കണ്ടേയ്ക്കാം. ഈ സ്ത്രോകത്തിന്റെ പാഠകിൽ സമുദായപരിഷ്കരണത്തിനുള്ള ആശയുടെ ഒരു നേരിയ നിഴൽ വീശിയിരിക്കുന്നതായി കാണാം.

“പരിഹാസപ്പതുപനീർച്ചെടിയെടുടോ

ചിരിയത്രേ പുഷ്പം, ശകാരം മുളുതാൻ” ഇതിൽനിന്നും ഒരു സംഗതി വ്യക്തമാകുന്നു. മാസസാഹിത്യം അതിന്റെ ഉദ്ദേശസിദ്ധിയടയുവാൻ ഫലിതരസികത്വങ്ങളുടെ പൊടിവിളക്കുലണ്ടായിരിക്കണം.

സമകാലീനലോകത്തിന്റെ ദോഷവശങ്ങളെ ഹാസാത്മകമായി ചിത്രീകരിച്ചു് അവയെ നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്യുന്ന വിഷമകർത്തവ്യത്തിനു് ഒന്നാമതായി ഒരുങ്ങിയിറങ്ങിയ ഭാഷാകവി കലക്കത്തു കണ്ഠനാണു്. കേരളീയരുടെയിടയിൽ അന്നുണ്ടായിരുന്ന അനാചാരങ്ങളെയും അന്ധവിശ്വാസങ്ങളെയും ഫലിതോക്തിയുടെ കവണക്കല്ലെറിഞ്ഞു് ആട്ടിപ്പായിയ്ക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചവരുടെയിടയിൽ സർവ്വമാ പ്രഥമഗണനീയൻ നമ്പ്യാർതന്നെ. തനിയ്ക്കു ചുറുമുളുവരുടെ അനാശാസ്യമായ ജീവിതവശങ്ങളെ നിരങ്കുശനായ കവി നിസ്സങ്കോചം വെളിച്ചത്തു കൊണ്ടുവന്നുവെന്നുള്ളതിനു് ആ കവിവര്യന്റെ ഓരോ വരിയും സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. “മുക്കോളംബത കള്ളുകുടിച്ചു കുടിച്ചുമയങ്ങി” കൃത്യവിലോപം വരുത്തിയ ഭേജനങ്ങൾ, ജ്യേഷ്ഠത്തിയമനുജത്തിയും തങ്ങളിൽ ചട്ടികലങ്ങളും കൂടെപ്പുകുടുവാൻ കൂടി പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന വീടുവഴിക്കുകൾ, രണ്ടു പെണ്ണുങ്ങളെ വേളികഴിക്കുന്ന തണ്ടുതപ്പികളുടെ താന്തോന്നിത്തങ്ങൾ എന്നിവ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശകാരശരത്തിന്റെ നിശിതപാതമേറു് പരുക്കേററ കൂട്ടത്തിലാണു്.

EXCELSIOR

കുഞ്ചൻറെ കാലശേഷം ഉദ്ദേശം രണ്ടു നൂറ്റാണ്ടുകാലത്തേയ്ക്ക് ഫലി സാഹിത്യസരണിയിൽ കാൽപ്പെരുമാറുമേ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നില്ല. അതിനുശേഷമാണ് അനുഗ്രഹീതനായ കുഞ്ചൻറെ വാഗ്വിലാസത്തിൻറെ പ്രതിലാപനി ശീവോള്ളിയിലും ചന്തുമേനവനിലും കേസരികുഞ്ഞുരാമൻനായനാരിലും ഉണ്ടായത്. മുൻഷി രാമകുറുപ്പ്, പി. കെ. നാരായണപിള്ള എന്നിവരും ഹാസനാനുരണപ്രസ്ഥാനത്തിൽ കൈവച്ചുവർത്തനയാകുന്നു. എന്നാൽ അടുത്തകാലത്തു നർമ്മോക്തികൊണ്ടു ഭാഷായോഷയെ പുളകച്ചാർത്തിയിച്ചു ഹാസസാഹിത്യസേവകന്മാരിൽ പ്രധാനികളാണ് പരേതരായ ഈ. വി. യാ. എ. ആർ. നായരും.

വാളെടുത്തവരൊക്കെ വെളിച്ചപ്പാട് എന്നു പറഞ്ഞപോലെ വൃത്തമൊപ്പിച്ചു നാലുചരിയെഴുതാൻ കഴിഞ്ഞവരൊക്കെ സന്ദേശകാവ്യവുമായി ഭാഷാലോകത്തിലേയ്ക്കിറങ്ങിയപ്പോഴാണ് ശീവോള്ളി ഒരു പൊടിക്കൈ പ്രയോഗിച്ചത്. കവിയുടെ ഫലാതദ്രമം പലയിടത്തും സഭ്യസീമയെ അതിലംഘിച്ചു. എന്നാൽ വ്യക്തിവിദ്വേഷം അതിൽ മഷിയിട്ടുനോക്കിയാൽകൂടി കാണുകയില്ല. നാടകം പടൻപിടിച്ചു നാടകശാലയും തീർന്നാണല്ലോ മുൻഷിയുടെ ചക്കീചങ്കരം അരങ്ങിറങ്ങിയത്.

ഇങ്ങനെ ഈ. വി. യും ചന്തുമേനോനും ഫലിതംകൊണ്ടു 'കടുകു വറക്ക'ത്തിൽ പ്രസിദ്ധരാണ്. ഇന്ദുലേഖയിലെ സൂരിനമ്പൂരിയും ശാരദയിലെ വക്കീലന്മാരുടെ 'കൊളമ്പും' ഒരു പുതിയ പ്രസ്ഥാനത്തെ ഉൽപാടനംചെയ്തിരിക്കുന്നു. "പരോപകാരനിയ്ക്കുകാണ്ടോ വിനോദനൈപുണ്യം കൊണ്ടോ ചുറ്റുപാടുമുള്ളവരുടെ ജീവിതശ്ലേഷങ്ങളെയും മനോദുഃഖങ്ങളെയും ലഘൂകരിക്കുവാൻ നിരന്തരപരിശ്രമംചെയ്ത മഹാത്മാക്കളിലൊരാളെ"ന്ന നിലയ്ക്കാണ് ഈ. വി. യെക്കുറിച്ചു സഞ്ജയൻ അനുസ്മരണം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. പദ്യം, ഗദ്യം, പ്രഹസനം, ചെറുകഥ, പരിഹാസാനുരണനും മുതലായ സാഹിത്യകലയുടെ വിവിധവിഭാഗങ്ങൾ വാസനാസമ്പന്നനായ ആ വശ്യവചസ്സിനു് സ്വാധീനങ്ങളായിരുന്നു. ഈ. വി. യുടെ വിനോദപ്രഹസനങ്ങൾ അവയുടെ മലയാളജനയിതാവായ അദ്ദേഹത്തിൻറെ ശ്വശുരൻറെ പ്രഹസനങ്ങളെപ്പോലും പലപടികൾ കവച്ചുവെയ്ക്കുന്നു. "മണിമാളികയിലെ തുക്കമഞ്ചത്തിൽ മുഷ്കാനത്തിനുശേഷം നിദ്രാലസരായി ചാഞ്ചാടുന്ന ഭാഗ്യവാന്മാരെ മാത്രമല്ല, പാടകരയിലെ ചെററപ്പരയിൽ പട്ടിണിയും പരാധീനതയുമായി നരകപ്പെടുന്ന ഏഴുപ്പരിഷയെകൂടി അനുഗ്രഹിക്കുന്ന കവിതയാണ്, ഫലിതസാഹിത്യചക്രവാന്തിയായ അദ്ദേഹത്തിൻറെ കൃതികളിൽ കാണുന്നത്. കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ കഴി

ഞതാൽചിന്നെ ഇത്രമാത്രം സാർവ്വത്രികമായി അസ്വദിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു കവി ഭാഷയിൽ അവതീർന്നായിട്ടുണ്ടോ എന്ന് ഏവാനും ന്യായമായി സംശയിക്കൂ.

എന്നാൽ നജയനെപ്പോലെ രാഷ്ട്രീയം സാഹിത്യപരം എന്ന് പലവൃത്തങ്ങളിലും തന്റെ ഹാസകലയെ പ്രതിദ്ധവനിപ്പിച്ചു കോളിളക്കമുണ്ടാക്കിയ ഒരു വ്യക്തി കേരളക്കരയിൽ ജനിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. സ്വതസ്സിദ്ധമായ സാഹിത്യഭിരുചിയും അതൃപ്താവഹമായ നിരീക്ഷണശക്തിയും നിരങ്കുശമായ ഹാസവാസനയും ഒത്തൊരുമിച്ചു കടാക്ഷിച്ച ഒരു വന്റെ കഥ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. “ആ സർവ്വവ്യാപിയായ നേരമ്പോഴകാരൻ ചോരായ്മകളുടെനേർക്കു കൂക്കിവിളിച്ചാത്തു. വഞ്ചനയെ അന്വേഷിച്ചു, നേത്രപദുപ്പാദത്തെ നഗ്നമാക്കി ജനതാമലൃത്തിലേക്കു വിട്ടിട്ടുപോയി. അപഥചാരികളെ മുഴുവൻ ചെവിയിൽക്കെട്ടിയിട്ടു ബഹുജനസമക്ഷം കൊണ്ടുവന്നു ചെണ്ടകൊട്ടിച്ചു. പല പ്രസ്ഥാനക്കാരും പകൽ വെളിച്ചത്തിരങ്ങിയ കരണരിയെപ്പോലെ ബഹുജനങ്ങളുടെ ആർപ്പവിളിയും പരാഹാസവും ഭേദം സേവിച്ചു.” ഒരു ലേഖകൻ പ്രസ്താവിച്ചപോലെ, “ആ കൂട്ടച്ചിരിയുടെ നയാഗ്രാനിർത്സരത്തിൽ സമുദായമലൃത്തിലെ പല അഴുക്കുകളും ഉദ്യോഗലോകത്തിലെ നിരവധി അഴിമതികളും കുത്തിയൊലിച്ചുപോയി.”

ഇങ്ങനെ മർദ്ദിതരുടെ പുറംതലോടലും പാവങ്ങളുടെ കണ്ണിരൊപ്പുവാനും അധഃപതിതർക്കു സഹായഹസ്തം നൽകാനും ആ ചുരുങ്ങിയ ജീവിതകാലത്തെ വിനിയോഗിച്ച അവരുടെ സാഹിത്യസേവനങ്ങൾ ബഹുജനഹൃദയങ്ങളിൽ ആഴത്തിരങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അവ മറക്കപ്പെടുന്നതല്ല.

ഇ. വി. കൃഷ്ണപിള്ളയും എം. ആർ. നായരും നിലത്തുപച്ച ചരടുപിടിച്ച് മുന്നോട്ടുപോകുവാൻ അനുഗ്രഹിതസാഹിത്യകാരന്മാരില്ലാതെ പോയതിൽ നമ്മുടെ മാതൃഭാഷ തീർച്ചയായും അനുശോച്യനിലയെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു.